

UN ARTEFACTE PERILLÓS

Sr Director,

He viatjat a l'altra punta del món. M'he enamorat de la persona més atractiva i amable, he plorat amb la història d'una nena òrfena i he descobert grans ídols. Tot això ho he fet sense sortir de la meva habitació, amb la millor companyia. No m'he sentit mai sola.

És el meu gran descobriment, no sabia que em podia fer sentir tantes coses, viure una altra realitat i despertar la meva imaginació. Vaig començar amb un, després un altre, i un altre, és una porta oberta que mai es tancarà.

No està ben valorat, alguns diuen que és avorrit i una pèrdua de temps, que és un esforç que no val la pena, que ja tenim les pantalles on hi ha de tot. Aquestes pantalles tan ràpides, fredes i impersonals on no hi ha sentiments. Cap pantalla m'ha fet plorar, ni m'ha emocionat.

Engego la televisió i poso el meu programa preferit, només hi ha anuncis de pantalles, de cotxes i de viatges idíl·lics, i jo em pregunto: com és que no hi ha cap anunci del que a mi m'agrada? Per què no hi ha anuncis de llibres? Fan por les frases? Que és un artefacte perillós, un llibre? Els lectors no som diferents dels altres, ens agrada també estar amb gent i socialitzar amb amics i amigues, però a la vegada refugiar-nos a totes les aventures que ens permeten descobrir les pàgines d'un llibre. Sembla que tinguem dos vides!

Poc es parla del repte d'omplir amb paraules una pàgina en blanc i crear una història que interessi a milers de persones, sense caure en l'avorriment de les frases fetes, dels tòpics i dels estereotips. Els escriptors i escriptores ens ensenyen coses que no sabíem que existien i ens millora en molts aspectes.

Els llibres ens vacunen contra la intolerància, contra el racisme, contra l'assetjament i contra la ignorància. Mai ningú llegint un llibre ha comès un delictes, ni ha perjudicat a ningú.

Per cert, llegint no perdo mai el temps, i no, no soc una *friki*, soc una lectora, o potser sí, que soc una *friki*?

Pàgines en blanc